

Και της Άνορθώσεως
τῆριμο τὸ σόκο
χάψα μετ' ἐμοῦ.

Μαῦρο σ' τοὺς παλῆγους κραυγάζουν,
ποῦ τοὺς εἶχαμ' ἕως τώρα
σὸν βασιλικὸς στῆ γλάστρα.

Και πολὺχρωμ' ἀνταυγάζουν,
καὶ θαρεὶ κι' ἡ κλαπαδώρα,
καὶ ρουκέταις τῶστρον τάστρα.

Μαῦρο, λένε, σ' τῆς ἀντικαίς,
μαῦρο σ' τῆς παλῆγας κουρούνας,
μαῦρο σ' ἔλαις τῆς κατοικαίς,
ποῦ δὲν ἔχουμε κουδούνας.

Μαῦρο καὶ σ' αὐτὸν κι' ἐκεῖνον τὸν παλῆρὸ τὸν κατοικαί,
ποῦ κρεμοῦν σ' ἐμάς κουδούνας,
καὶ μᾶς δάξουνε σ' τὴν κούνια
καὶ τὸν πέρνομε γλυκά.

Π — Κύτταξέ με πὺς πᾶθ...
τώρα κάθε χωρατό,
κάθε μύμολα θ' ἀφήσω,
καὶ θὰ τρέξω νὰ ψηφίσω.

Ἄς ψηφίσουμεν ἐγκρίτους,
μὰ κι' ἀρχαίους μαρκεῖς,
ψήφισε κι' ἀνεξαρτητοῦς,
ψήφισε καὶ λαϊκοῦς.

Φ — Τὸν Λεβιῆν, Περικλητῆ, ψήφισε σὸν Ἀθηναῖος...
καὶ μὲν λέγεται παλῆγός, ἀλλὰ γίνεται καὶ νέος.

Ψήφισε καὶ τὸν Σκουζέ,
Περικλέταρε μπλαζέ.

Τὴν ἀξία τοῦ τῆν ἔχει καὶ τὰ παραδάκιμα του,
μὰ καὶ τὰ λουρά του κάνει καὶ τὰ ταξιδάκιμα του,
καί σ' τοὺς ἔβνοσε τοὺς Μίνιστρος γὰρ τὰ δίκια μᾶς μιλᾷ...

Π — Σίγουρα γι' αὐτοὺς τοὺς δύο θὰ σ' ἀκούσω, Φασουλῆ.

Φ — Τὸν Καλλιφρονᾶ τὸν Λάμπρο μὴν ξεχάσης μέσα σ' ἔλους.
Περικλῆ, νὰ σὲ χαρῶ...
ἔπαιξα μαζί του σβάλους
μὰ φορὰ κι' ἕναν καιρὸ.

Π — Θὰ τὸν θυμηθῶ καὶ τοῦτον δίχως ἄλλο, Φασουλῆ...
Φ — Ἀδελφέ μου, μὲ σκλαδόνεις, καὶ σ' εὐχαριστῶ πολὺ.

Ἔλα κῦπα τὸ ντασολι
δυνατὰ σὸν πατριώτης...
ψήφισε καὶ τὸν Δρακούλη,
ποῦναί φυτοφάγος πρῶτης,
κι' ἴσως ἔρωτα σ' ἔμπνεύση καὶ μανιὰ γὰρ τὰ χόρτα...
Π — Εἰς τὴν ἔδρα τοῦ Γαζέπη βέβαινε τὸν Δελαπόρτα.

Ἐτελείωσε φωνάζω τὸν Καθηγητῶν τὸ κάξο.

Φ — Μετὰ τὰς ρήσεις τὰς στρυφνὰς ἐκεῖνης τῆς μουσάτης
Πυθίας τῆς Δραγουμῆς τῆς συμβολικωτάτης,
ποῦ σοῦ γανάνει τὸ μραλὸ καὶ μὲ τὸ παραπάνω,
κι' ὅταν Δραγουμῆς σοῦ μιλῆ θέλις καὶ δραγουμᾶνο.

Μετὰ τὴν προδικηθαι λαοῦν τοῦ προομιού,
καὶ μετὰ τόσην σχολικὴν ποῦ λὲς τοπογραφίαν,
τελείωσε κι' ἡ συμφορὰ τοῦ Πανεπιστημίου
καὶ νέαν εἰς τὰς ἔδρας τοῦ θ' ἀκούομεν σοφίαν.

Δραγουμῆς ὁ συμβολικὸς δὲν ἔπαυσε νὰ ρεθῆ,
καὶ δὲς τοῦ νύκτα μέρα
μὲ τὸν Παναγωγιόπουλο φωστῆρας νὰ γυροῦν
κι' ἀπέξω κι' ἔξω πέρα.

Ὁ μὲν ἀνεῖται καὶ παραγγέλλει
πὺς κατ' οὐδένα λόγον δὲν θέλει,
κι' ἐκεῖνος πάλι δέχεται μ' ἄρους
χαλεπωτάτους κι' ἀνυποφέρους.

Μέσα σ'την τόση την παραζάλη
Νικολαΐτης Ρήγας προβάλλει,
κι'αυτὰ φωνάζει πρὸς τὸν ἐν τέλει:
καθίστε κάτω και μὴ σὰς μέλι,
κι' ὅσους φωστῆρας κι' ἂν μοῦ ζητήσετε
θὰ σὰς τούτους φέρω και θὰ σ'αποτάτε.

Βγάλτε, τούτους λέει, τὸν Κατωσά,
κι' αὐτούς τούτους ἄλλους, ποῦ δὲν χωνεύω,
κι' ἀπὸ τὴν Βενένη δρῶ σ'ὅταν παρὰ
γχατρὸς μεγάλους σὰς προμηθεύω.

Ἔξω κι' ἐκείνους κι' αὐτὸς ἄς μὲνυ,
ὅπου δὲν ἔγραψε σοφὰ λιμπρέτα,
κι' ἔγω σὰς φέρνω μὲσ' ἀπ' τὴν Βενένη
τὴν Βιεννέζικη τὴν ὀπερέτα.

Νέοι φωστῆρας βγαίνουν σ'τὴ μέση
και δρῶ δι' ἔβρας ἀδρῶ βουσιὰ,
και σ' τοῦ Φεραιῶ Ρήγα τὴ θέσι
βλέπω τὸν Ρήγα Νικολαΐτη,
γχατρῶν μεγάλων προμηθευτῆ
εἰς τῆς Παιδείας τὸν σκοπευτῆ.

Ἕλληνας, φάλωμεν τὸν Ρήγαν τούτον,
ὅσας ὑπόσχεται σοφίας κλοστον
ὡς νέας ἔβρας περικλυτάς.

Τούτον εὐέλπιδες ἐγκλιπθώμεν,
μὲ τούτον δόκτορας προμηθευόμεν
και Βιεννέζικους Καθηγητάς.

Νέα σοφία και νέα φροῦτα...
ὡς Βιεννέζικα, νὰ νέα μάζα...
ἐπήραν τέλος τώρα και τούτα
και περιμένω καινούργια κῆρα.

Ἔβρας πληθύνονται... καθὲς χαϊρώτω,
και βάλτω ῥήγαν, βρῶ Περικλέτο,
κι' εὐφημῶ πέλι τὸν σκοπευτῆ,
ποῦχει τὸν Ρήγα προμηθευτῆ.

Ἄκουσε τὰ τραγούδια τοῦ νέου τούτου Ρήγα,
βρῶ Περικλῆ κολλήγα:
Ὡς πότε παλληκάρια, σὺν μύθῳ συμφορῆ
θὰ βλέπωμε σ'τῆς ἔβρας Λουρο και Κατωσά.
Καλλίτερα μᾶς ἔβρας σοφία ἔστικη
παρὰ σαράντα χρόνια μᾶς ντόπια γχατρικῆ.

Ἐν τούτοις, Περικλέτο πατριώτη,
λησιμόνησε τὸ πρῶτο φαγοπότι
και σὺρα τὸ καθήκον σου νὰ κέρως,
και τώρα μὲ τὴν ψήφο και τὴν πένα σου
τοῦ λαοῦ τῆς κῆλαις νὰ συνδράμω,
ποῦ νὰ συγκρατηθῶν τὰ παθαιμένα σου.

Μὰ και κερπόσους παλαιούς νὰ τοῦς φησίης, τώρα
σ'ὅταν νέων τὴν πληθώρα.

Ὅ, τι κι' ἂν πῆς ἀξίζουμε και τούτου, κουτομόγια,
και λένε πῶς ἀρχίσαμε νὰ πέρνουν ἀπὸ λόγια.

Κι' ἂν μᾶς ἐδάλανε θεληματικῶς
ἔδς και ὡς τούτους συνδρομῆ,
και λέν ἢ κόνιας ἢ παλγῆας
πῶς ἔχουν τὸ καλὸ ζουμί.

Κερπόσους κῆλαις φήγους παλγῶν προσφιλοτάτων,
ποῦ μᾶς κινεῖσιν κερπῆας,
κατέρως ἐξετίθησαν μαζί μὲ τὰ παιδιὰ τον,
Μπουφιῆς πέρ, Μπουφιῆς φῆς.

Σὺν τοῦς ἄλλους πατριώτης ἀνυπόμονος μὴν εἶσαι,
μὴ νομίζης δλα, βλάκα, πῶς ταξιμόνου ἀφε σούσε,
κι' ἂν ἀνόρθωσι θὰ γίνω και σ'ὅταν σάπρω μας τὸν τόπο,
θὰ γενῆ μὲ τὸ κολάει και μ' ὑπομονῆ και τρῶπο.

Ὡς εἶτω νᾶλθω και σ' ἡμᾶς μ' ἔμορπει και νὰ φοβήσης,
μ' ἔμορπει κανεὶς νὰ μὴν τὴν δῆ και νὰ μὴν τὴν προσβάσω,
μὰ και τὸν Ἀγγαλόπουλο τὸν Κώστα νὰ φησίης,
ποῦ μ' ἄλλωμε μᾶς σ'τὴ Βουλῆ συχνὰ μὲ τὸν Θανάση.

Κι' ἔγω πρὸς τὸν ἀγῶνα τῶν νέων ἐκλογῶν
τούς πάντας ὄηγῶν,
δρῶ δημοσιογράφους συστήνω σοβαρά,
σ' τοῦς Ἀρτινοῦς τὸν Σίμο, τὸν Πᾶπ εἰς τὰ Ψαρρά.

Ἄσπρο και γὰ τὸν Δραγοῦμη... μείνει πάντα λατρευτός,
κι' ἄς τοῦ λένε σακλαμάρας,
κι' ἄς φωνάζουν εὐι τώρα τὰ κατὰφωρε κι' αὐτὸς
μᾶς χαρὰ και δρῶ τρομάρας.

Π. — Γὰ κῆτα κέρματα παλγᾶ, ποῦ λᾶμπανε περικαλλᾶ,
γὰ κῆτα και συνδυασμούς γεωργικῶς σ'τὰ Τρίκαλα.
Ἐκεῖ Καφάδες, Φασουλῆ, Κοτρώτσι, Κουκουλέτσι,
ἔχουμε ρεῦμα δυνατὸ και τρῶνε κοκορέτσι.

Φαντάσου πόσοι θᾶδδουν δουλευτάι!...
Τρακκοῦς και πενήτητα κι' ἐπὶ πλέον
σ' τῆς ἔβρας τῆς διπλῆς ἀγαπητῆ,
θὰ ἐκπληθῶν μὲ σῶμα θαρραλέον.

Σ'ὅταν χειμαρὸν τῆς τόσης ἐστομίας
κανένας κουραγηδῶν δὲν θὰ μείνω,
κι' ἂν ἔγω κι' ὁ Κηλαῖδῶνης τῆς Λαμίας
φαντάσω εἰ καλεῖσθε μὲ γίνω.

Φ. — Ἐσπρόνιζε σὲ λαϊκούς κι' ἀνεξαρτητῶς οὔρω,
κι' ὁ Ράλλης μὲ τοῦς Κρητικῶς τὰ ὄρημα κῆλαις σκούρω.
Ἀπροσοκῆτως ἀρνησῶν ῥητὴν μᾶς ἀποστάλλει
ὁ Κρηὶς ὁ Νέστορ, ὁ δευχθεὶς τοιούτους ἀπειράσις,
κι' ὁ Πολογμῶργος ὁ πολὺς κι' ὁ Κούταυρος δὲν θέλει,
τὴν ἐφτιμῶσε τοῦ μᾶστορα κι' ὁ Παπαμᾶστορακῆς.

Ἄλλη πάλι χαστουκῆ,
και μᾶς λέει κι' ἡ Τουρκῆ,
και μᾶς λένε κι' οἱ προστάται:

Βρῶ Ρωμηοὶ χαντακωμένοι,
συμφορέμα σὰς προμῆναι,
και τὴν κλῆρα ποῦ τὴν πέσι:

Ρωμηοσύνη ποτηρῆ,
σ' ἔπιασ' ἔκλογῶν μπουρῆ,
και δὲν μᾶς φησίης.
Πάλι κανεὶς πανηγύρια,
πάλι σπάζεις τὰ ποτήρια,
πάλι θὰ τῆς φῆς.

Κῆλαις μέτρα, κῆλαις κῆτα...
Περικλέταρε σὲ θέλω,
ἀσπρο γὰ τὸν Βενιζέλο,
τὸν πολιτικὸν τὸν Κρητᾶ.

Μᾶς σ'τῆς κῆλαις τῆς πολλῆς
Βενιζέλαρος νὰ λῆς.

κι' ὄλων, Περικλέτο, νιομῶ του νὰ προσφῆς...
ἴσως μᾶς ἐλευθερώσῃ γιατί λέγεται Ἀεθῆρης.
Π. — Βενιζέλαρος λοιπὸν, μᾶς σ'τῆς κῆλαις, Βενιζέλος...
μᾶς, δύο, τρεῖς, παιδιὰ γὰ νὰ πέρουν δλα τέλος.